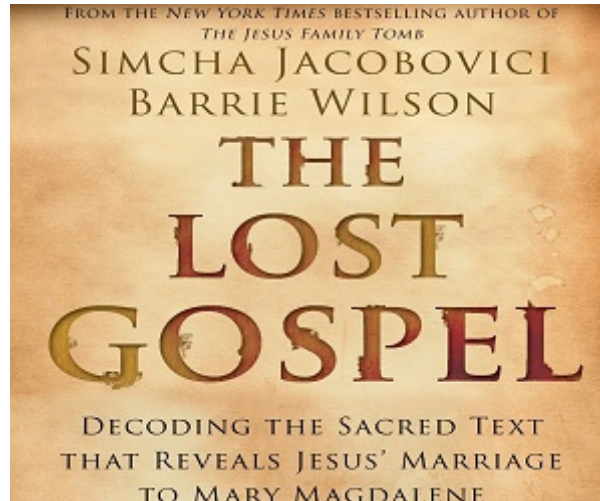

Η χαμένη σοβαρότητα και το χαμένο (;) Ευαγγέλιο (;)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στις 12 Νοεμβρίου 2014 ετέθη σε κυκλοφορία από τις εκδόσεις **Pegasus** με έδρα τη Νέα Υόρκη, το βιβλίο των **Simcha Jacobovici** και **Barrie Wilson** με τίτλο «**The Lost Gospel**». το βιβλίο αυτό των 544 σελίδων είχε αναγγελθεί εδώ και μήνες ως το βιβλίο που θα ανέτρεπε τη γνώση μας για τον Χριστό και, επιτέλους, θα έδειχνε ξεκάθαρα σε όλους μας ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και η Μαρία Μαγδαληνή, η Αγία Μαρία Μαγδαληνή για την ορθόδοξη Εκκλησία, είχαν συνάψει γάμο.

Βέβαια, το βιβλίο αυτό των Simcha Jacobovici και Barrie Wilson δεν είναι το πρώτο που ασχολείται με αυτό το θέμα. Πολλά έχουν προσεγγίσει το πεδίο του βίου του Χριστού προσπαθώντας να πουν κάτι διαφορετικό από αυτά που διδάσκει η Εκκλησία και γνωρίζουμε από την παράδοσή μας, χωρίς όμως να το πετύχουν.

FROM THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR OF
THE JESUS FAMILY TOMB

SIMCHA JACOBOVICI
BARRIE WILSON

THE LOST GOSPEL

DECODING THE SACRED TEXT
THAT REVEALS JESUS' MARRIAGE
TO MARY MAGDALENE

Θα θυμάστε, ίσως, πέρα από το μυθιστορηματικού τύπου έργο «Κώδικας Ντα Βίνσι», την προσπάθεια της καθηγήτριας Karen King, πριν από λίγα χρόνια, να παρουσιάσει τον υποτιθέμενο πάπυρο της συζύγου του Ιησού με τον οποίο είχαμε ασχοληθεί με σειρά αναρτήσεων από αυτό το ιστολόγιο (Ο Ιησούς είπε: «Η γυναίκα μου . . .», Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΠΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ . . . (ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΑΠΥΡΟΥ), ΤΙ ΝΕΟ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ Ο ΠΑΠΥΡΟΣ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ Η KAREN KING;, ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΥΡΟΥ ΤΗΣ KAREN KING ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΞΙΟΠΙΣΤΕΣ;).

Το βιβλίο «The Lost Gospel» διεκδικεί μία πρωτοτυπία. Αν και οι συγγραφείς γνωρίζουν την ύπαρξη του παλαιότερων εκδόσεων του κειμένου που εκδίδουν στο

βιβλίο τους αφήνουν την εντύπωση τουλάχιστον στην εισαγωγή και στα δελτία τύπου, ότι το χειρόγραφο της Βρετανικής Βιβλιοθήκης, με τον αριθμό 17,202, το οποίο χρονολογείται στο 570 μ.Χ. περίπου και αποκτήθηκε από την Βρετανική Βιβλιοθήκη στις 11 Νοεμβρίου του 1847 περιέχει ένα άγνωστο κείμενο. Σε αυτό το χειρόγραφο, το οποίο είναι γραμμένο στα συριακά, οι συγγραφείς εντόπισαν, μεταξύ άλλων, το κείμενο, το οποίο κατά την κρίση τους (σελ. 4) δεν ταιριάζει με τα άλλα κείμενα της συλλογής και φέρει τον τίτλο «Η ιστορία του Δικαίου Ιωσήφ και της Ασινέθ της γυναίκας του».

Από όσο διάβασα, το βιβλίο «The Lost Gospel» δεν καθιστά απολύτως σαφές ότι περιέχει ένα έργο το οποίο είναι γνωστό στην επιστημονική κοινότητα. Στη σελίδα Χ της εισαγωγής έχει τη φράση «we don't claim to have excavated along-lost text», η οποία υπονοεί την παραπάνω παρατήρησή μας, από την άλλη, όμως, δεν ξεκαθαρίζει ότι το παλαιοδιαθηκικό απόκρυφο έχει εκδοθεί στο παρελθόν. Πάντως, στις σελίδες 423 και 424 των προτάσεων για περαιτέρω διάβασμα καταγράφονται οι παλαιότερες εκδόσεις του αποκρύφου και κάνουν αναφορές, σε υποσημειώσεις, στις εκδόσεις κυρίως του James Charlesworth (The Old Testament Pseudepigrapha, Vol 2, Expansions of the Old Testament and Legends, Wisdom and Philosophical Literature, σελ. 177 κ.ε.) και του H.ED. Sparks (The Apocryphal Old Testament, περιέχεται στις σελίδες 465-503), με τις οποίες το κείμενο ταυτίζεται.

Οπωσδήποτε, προς την κατεύθυνση της ανακαλύψεως ενός χαμένου κειμένου μας κατευθύνει και ο τίτλος του βιβλίου, ο οποίος είναι παραπλανητικός.

Επί της ουσίας, το βιβλίο των Simcha Jacobovici και Barrie Wilson διατείνεται ότι, για να κατανοήσουμε το μήνυμα του κειμένου, ο Ιωσήφ του αποκρύφου πρέπει να ταυτιστεί με τον Ιησού και η Ασινέθ με την Αγία Μαρία Μαγδαληνή. Παρόμοιος παραλληλισμός συναντάται στην ορθόδοξη υμνογραφία, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υπονοείται και συσχέτιση Ασινέθ – Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής. Ο παραλληλισμός εντοπίζεται στα παθήματα, στα βάσανα, στην καλοσύνη και την αγιότητα του Ιωσήφ, τον οποίο εν τέλει ο Θεός αναδεικνύει μέσα από τη φυλακή και τον εξυψώνει σε κυρίαρχο της Αιγύπτου. Αντιστοίχως, ο Χριστός αναδεικνύεται σε νικητή του θανάτου, ο οποίος προς στιγμή φάνηκε να τον νικά. Αυτή η τυπολογική αντιστοίχιση κυριαρχεί στην υμνολογία του όρθρου της Μεγάλης Δευτέρας, ο οποίος ψάλλεται στους ναούς μας το απόγευμα της Κυριακής των Βαΐων.

Το βιβλίο στο οποίο αναφερόμαστε παρουσιάζει την αστήρικτη άποψη ότι για να κατανοήσουμε το πραγματικό μήνυμα του αποκρύφου «Ιωσήφ και Ασινέθ» πρέπει να το προσεγγίσουμε ως μία αλληγορία της σχέσης Χριστού- Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής. Νομίζω ότι έχουμε μια χαρακτηριστική περίπτωση **λήψης του αιτουμένου**

, η οποία δεν μπορεί να σταθεί επιστημονικά.

Οι ερευνητές που έχουν ασχοληθεί με το απόκρυφο «Ιωσήφ και Ασινέθ» το τοποθετούν ανάμεσα στον 1ο π.Χ. και 2ο μ.Χ. αι. και το συσχετίζουν με την Παλαιά και όχι με την Καινή Διαθήκη, όπως κάνουν οι συγγραφείς του βιβλίου.

Ακατανόητη είναι και η σύνδεση που κάνουν ανάμεσα στην Ασινέθ και στην Άρτεμη της Εφέσου (σελ. XIII).

Ένα από τα σοβαρά μεθοδολογικά σφάλματα των συγγραφέων είναι ότι θεωρούν τον γάμο Ιησού-Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής ως δεδομένο και απλώς διερευνούν γιατί κάποια στιγμή παραμερίστηκε από την επίσημη θεολογική γραμματεία . . .

Επίσης, μαζί αρκετούς φιλελεύθερους θεολόγους, υποστηρίζουν ότι ο χριστιανισμός που γνωρίζουμε σήμερα είναι δημιούργημα του απ. Παύλου και δεν έχει σχέση με τον Χριστό.

Διατείνονται, ότι παρουσιάζουν την ανθρώπινη πλευρά του Χριστού, κάνοντας ένα ακόμη σημαντικό λάθος: την προσεγγίζουν μέσα από το πρίσμα της πεπτωκυίας ανθρώπινης φύσης παραμερίζοντας πλήρως τη θεϊκή.

Οι συγγραφείς εσφαλμένα υποστηρίζουν (σελ. XVII), ότι, με την διαφορετική ανάγνωση που επιχειρούν, προβάλλουν έναν χριστιανισμό απαλλαγμένο από την παύλεια προσέγγισή του και κατά συνέπεια αυθεντικότερο. Η προσέγγισή τους στηρίζεται στον γάμο του Χριστού και όχι στο πάθος, στο θάνατο και στην Ανάστασή του, σημεία τα οποία προβάλλει κατ' αυτούς ο απ. Παύλος.

Από τα τμήματα του βιβλίου που εντοπίσαμε ελεύθερα στο διαδίκτυο αντιλαμβανόμαστε ότι δεν χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να διαπιστώσουμε πως το έργο στηρίζεται σε μία αυθαίρετη υπόθεση των συγγραφέων, οι οποίοι φτιάχνουν ένα ψευδοεπιστημονικό έργο με απώτερο σκοπό να πουλήσουν αντίτυπα.

Καμία από τις θέσεις τους δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προσεγγίζει αξιόπιστα το πρόσωπο του Χριστού. Αντιθέτως, σε αυτό επικρατεί μία μυθιστορηματική τάση, η οποία υποτίθεται ότι πρέπει να παραλληλιστεί με την ερμηνευτική μέθοδο της τυπολογίας. Αναμφίβολα, και στην χριστιανική παράδοση υπήρχαν και υπάρχουν κείμενα συμβολικά, τα οποία, όπως ήδη είπαμε για την υμνογραφία, υιοθετούν τυπολογικές αναφορές, αυτές όμως δεν είναι αυθαίρετες, αλλά αντιθέτως, ξεκινούν από μια ισχυρή και ευδιάκριτη βάση, όπως γίνεται στην υμνολογία της Μεγάλης Δευτέρας.

Τελικά, το χαμένο ευαγγέλιο -που δεν είναι ευαγγέλιο- δεν είναι καθόλου χαμένο, αλλά γνωστό εδώ και αρκετές δεκαετίες και πολλές εκδόσεις.

Χαμένη στα μονοπάτια της ασυνέπειας φαίνεται ότι είναι η προσπάθεια των Simcha Jacobovici και Barrie Wilson να μας πείσουν ότι το παλαιοδιαθηκικό απόκρυφο που περιέχει μία ψευδοϊστορική αναπαραγωγή της ιστορίας του Ιωσήφ του Παγκάλου αποδεικνύει τον γάμο του Ιησού . . .

Πάντως, πληροφορούμε όποιον ανησυχεί για την πορεία του βιβλίου, ότι οι πωλήσεις του πάνε πολύ καλά βοηθώντας εκδότη και συγγραφείς να πλουτίσουν, στην κυριολεξία, «με τα ψέματα» . . .